

24 januari 2009

Eindelijk is het zover. Op weg naar Kenya – Malindi

We vertrekken, net als anderen met volle koffers naar onze bestemming:

Kamunyak Children Home. Ook ons home.

Na aankomst gaan we eerst naar ons hotel Driftwood Beach Club. We zijn meteen weer thuis en installeren ons. We zijn natuurlijk heel benieuwd naar wat er in Malindi tot stand is gekomen. Niet lang daarna gaan we naar ons “huis”.

Wat een shock, toen we van de wacht door de poort mochten. Dit was echt een shock van grote verbazing. Enorm wat daar in een korte tijd verwezenlijkt is door Lizette en helpers. Het is dat onze ogen goed vast zitten anders waren ze er zeker van verbazing uit gevallen.

We ontmoeten Karin en Sander, de vrijwilligers die er op dat moment ook waren. Ze waren druk doende met het wasgoed. Alles uitzoeken per kid, vouwen en stapeltjes maken. Dit ging zo elke morgen.

En natuurlijk ook de beestenboel. En... een groep heerlijke leuke kids. Wat een blijdschap straalde die uit. We waren echt thuis.

Het was een heel gezellige middag en de kids hadden wij meteen in ons hart gesloten.

Vanuit het hotel ging ik naar de school om de kids op te halen en thuis te brengen. Na de lunch brachten we ze weer naar school. Alleen die loopjes waren enorm plezierig met vrolijkheid en wat gedonderstraal (wel leuk). Daarna ging ik weer naar het hotel.

Wij, de troetel opa's, wilden onze troetelkinderen, Lizette, Karin, Sander en John is lekker verwennen. Dat verdienen ze. We gingen met zijn allen lekker naar ons hotel en hadden daar een bijzonder fijn samenzijn met een heerlijk diner als afsluiting.

Maar er moest meer gebeuren. Met zijn allen overleg hoe we aan geld konden komen ter plekke. Het idee werd geboren om een markt te houden met de goederen die we niet voor het huis konden gebruiken. Wij hebben, door veelvuldig in Kenya geweest te zijn, vrienden gekregen die midden in de bush wonen. Die moesten ons ook helpen. Inlanders zijn voor dit werk beter. Zo gezegd zo gedaan. Op ons terrein markeerden we een gedeelte als marktplaats. Er was veel dames- en herenkleding, schoeisel, speelgoed, etc. We verkochten dit voor €0,50 tot €5,00.

Mondelinge reclame werkt goed. Ook daar. De eerste dag was het niet zo druk dus we besloten er nog een paar dagen aan te plakken. Dit wel met tussen pozen.

Dat hebben we geweten ook! Echt afrikaanse taferelen. Duwen, trekken, bijna vechtend om spullen te pakken te krijgen. Ook proberen spullen mee te nemen (stelen). En dat in die enorme hitte. (35 – 40 graden)

Maar met dit alles was het een hele belevenis. Het doel wat we wilden hebben we bereikt. Het heeft toch enkele honderden euro's opgebracht.

Maar er is ook een keerzijde. Het afscheid van Karin naderde. Ook voor ons was dit redelijk zwaar. In de maand dat we samen waren hebben we haar enorm leren waarderen voor haar inzet. Geduld is een schone zaak, maar zij heeft die schone zaak.

Er was door haar een cafetaria etentje geregeld voor iedereen. Vooral de kids waren zeer enthousiast en werden steeds vrijer, lossier.

Iedereen was aangeslagen toen de wagen met Karin vertrok richting vliegveld. Ook wij.

Als de kids met begeleiding naar het strand gingen, kwamen ze ook wel eens bij ons hotel. Onze tuin had een laag muurtje en daar achter was direkt het strand.

Vanuit de verte hoorden we ze al komen. "Robert, Robert". En ja hoor..ineens zie je zo'n 15 koppies net boven dat muurtje uit komen. Nou en dan werd het dolle pret.

Heerlijk zo met de kids bezig te zijn. Ze waren echt zichzelf, vrij, blij en uitbundig. Soms was wel eens een hard woordje nodig. Maar dat was je ook zo weer vergeten.

Na het zwemmen trakteerden wij de hele meute op limonade in de tuin van het hotel. Hiervoor hadden we toestemming van de eigenaars. Naar de toiletten in rijtjes van twee. En het wonderbaarlijke was dat niemand in de gaten had, dat we met een hele sliert erheen gingen. Zo gedisciplineerd en stil. Keurig, ze weten echt hoe het moet. Daar wordt je zelf ook trots op.

Andere gasten in ons hotel verbaasden zich erover dat we daar twee maanden verbleven. Dan wilden ze weten wat we deden. De meest bleven een paar dagen tot een week. Dit was voor mij een heel goeie ingang om op ons huis te komen. Dan kwam mijn verhaal over Kamunyak en diversen mensen raakten echt enthousiast. Een stel amerikanen wilden met mij mee om alles zelf te zien. Dat is niet tegen een dove gezegd en de volgende dag gingen we op pad. De kids verwelkomden ze met de typische songs van Kenya. Ook zij waren zeer verrast door wat de kinderen allemaal hebben. Tot tranen toe. Na afloop schonken ze toch lekker \$120,00. Zo dacht ik, die hebben we weer binnen. Later kreeg ik een mailtje dat ze zelfs in Amerika willen proberen om wat te doen voor onze kids. Goed hé!!

Natuurlijk wilden we weten hoe de opvoeding van de kids gaat. Daar valt ook de kerk onder. Dat moest ik natuurlijk ook meemaken. De volgende zondag ging ik mee. Dat heb ik geweten.

Het was een schitterende dienst met veel show en muziek. Iedereen op zijn paasbest, zo mooi al die kleuren. Alleen daar word je al blij van. Wel moest ik toestemming hebben om te fotograferen. Maar dat is voor mij niet zo moeilijk.

Het eerste gedeelte van de dienst was voor iedereen. Daarna gingen de kleinere naar een soort zondagschool naast de kerk. Voor ons ging de dienst verder. Het was een hele beleving maar slechts voor een keer. Het duurde namelijk 3 1/2 uur!

Ook moest er natuurlijk ander werk verricht worden. Zoals de afzetting van het terrein. Deze moest hersteld worden. Hopende dat de bok er ook niet meer door kon. Die had een vriendinnetje bij de burens gevonden. We zijn lekker met zijn vijven bezig geweest en binnen een dag was het werk geklaard. We werden, zoals altijd, weer goed verzorgd.

Met de kids zijn we ook nog enkele malen in het dorp Msabaha geweest. Het is het dorp van onze vrienden. Hier konden ze met de kinderen van het dorp spelen. Nu is dat wederkerig. De dorpskids komen nu ook in het weeshuis. Zo beleven ze toch ook een deel van hun eigen cultuur.

Ook onze vakantie liep op zijn eind. We vroegen de kids wat ze graag wilden: naar de cafetaria of iets anders. Nee, het werd de cafetaria. Met zijn allen kip, patat en limonade. Wat een feest was dat weer.

En zo kwam de dag, 25 maart, dat we weer terug gingen naar Nederland. Wat moeilijk om afscheid te moeten nemen van onze heerlijke kids. Maar ook van Lizette, Sander, Mama, Dickson, John en James. (heeft van ons nog een fiets gekregen. Hoeft hij niet zo veel meer te lopen.)

We zijn heel blij dat we dit hebben mogen beleven. Nog gelukkiger zijn we door de blijde gezichten van de kids. Zij hebben daar een paradijs met goede sociale zorg etc.

Nu kunnen we ons weer richten op de werkzaamheden hier te lande. We hopen op uw aller medewerking, want **een kind zonder lach is geen kind!**

Volgend jaar gaan weer voor enkele maanden naar onze kids. We verheugen ons er nu al op. We kunnen weer niet wachten.

De bijpassende foto's vindt u op onze website.

We hopen elkaar weer spoedig te zien.

Groetjes, Koos Goedknecht en Rob(ert) Eikhoudt
e-mail: roei-461@tele2.nl